

• SAHİBİ :

TÜRKİYE İSLÂM ENSTİTÜLERİ
TALEBE FEDERASYONU ADINA
GENEL BAŞKAN

MAHMUT ÖZAKKAŞ

• Yazı İşleri Müdürü :

CAHİT BALTACI

BU SAYIDA

SELÂM	...	İSLÂM MEDENİYETİ
İMAN VE AHLÂK BUHRANI	...	Ebul Hasan Ali NEDEVİ Ter.: Selâhaddin KAYA
İSLÂM'IN GARP DÜŞÜNCESİ ÜZERİNDEKİ TESİRLERİ	...	Prof. Friedrich HEILER Ter.: Rekin ERTEM
İSLÂM, SADELİK VE KOLAYLIKLAR DİNİDİR	...	Mehmed SOFUOĞLU
İSLÂMİYETİN GETİRDİKLERİ TEVRAT VE İNCİL'DE	...	Prof. Muhammed ALİ Ter.: Dr. S. MEHMEDOĞLU
RUVEYM B. AHMED	...	Dr. A. Subhi FURAT
ZULMETTEN NÜRA (Şiir)	...	Yaşar FERSAHOĞLU
MEVLÂNAMIZIN SÖZLERİ VE HÂLİNDEN ALINACAK DERSLER	...	Ord. Prof. Dr. A. S. ÜNVER
İSLÂM MEDENİYETİNDE İLİM HAYATI	...	M. Zekâi KONRAPA
İSLÂM MEDENİYETİ (Şiir)	...	Hayrünnisa ÇİGDEM
ASR-I SEÂDETTE YAHÜDİLER	...	M. Hulûsi BOLAY
İÇ ZİYNET (Şiir)	...	Cahit ZARİFOĞLU
A. HAMDİ AKŞEKİ	...	Veli ERTAN
BİR ÖĞRETMENİN VASIFLARI	...	Dr. N. HACİEMİNOĞLU
İSLÂMİN İKTİSADİ ESASLARI	...	Hamdi MERT
ÂŞİK (Şiir)	...	A. Şeref GÜZELYAZICI
KELİMELELER DÜNYASINDAN	...	Prof. Dr. F. K. TİMURTAŞ
İBRAHİM PADİŞAH	...	Emine Işınsu OKÇU
SUALLERE CEVAPLARIMIZ	...	Gazi MERT
HABERLER	...	İSLÂM MEDENİYETİ

İDAREHANE

Türkiye İslâm Enstitüleri Talebe Federasyonu Genel Merkezi
Nuruosmaniye Caddesi No: 82/1
CAĞALOĞLU — İSTANBUL

Haberleşme Ve Havale Adresi :
İSLÂM MEDENİYETİ, P.K.: 1315
Tel. : 22 46 02

S İ R K E C İ

TEMSİLCİLERİMİZ

Ankara : T.İ.H.O.M.C.F. Genel Başkanı : **ŞÜKRÜ ÖZTÜRK**
Konya : T.İ.E.T.F. İkinci Başkanı : **A. EKREM GENÇ**
Kayseri : T.İ.E.T.F. Mah. İcr. Kom. Baş. : **İ. HACİVAT**
İzmir : T.İ.E.T.F. Mah. İcr. Kom. Başkanı : **O. ÇETİN**

TEKNİK KADRO

Sekreter :
Erdoğan ATAĞ

Ressam :
Gürbüz AZAK
Mustafa EREN

Kişiler PULCU Kişiler
Dizgi ve Baskı : AHMET SAİT MATBAASI — İSTANBUL
Yıl : 1. Sayı : 6
Basıldığı Tarih : 24 Ocak 1968

ABONE

Yıllık : 12 sayı, 30. TL.
Altı Aylık : 6 sayı, 15. TL.

Öğrencilere % 20 Tenzilât yapılır.
Yabancı Memleketlere İki katı.

Bir sayısı : 250 Kuruş.

İLÂN TARİFESİ

Dış Kapak: 2 renk 2.500 TL.
İç Kapak: 2 renk 1.500 TL.

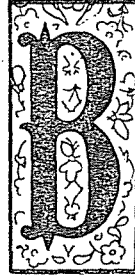
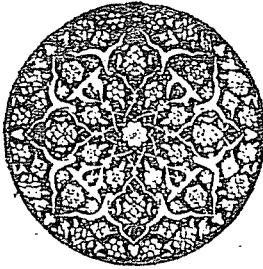
Renkli ilân sahifesi :
Tamamı : 1.200 TL.
1/2 : 750 TL.
1/4 : 400 TL.
1/8 : 250 TL.

Mecmuamızdaki yazılar me'haz gösterilmeden alınmaz.
Gönderilen yazılar basılsın basılmasın iade edilmez.

HIKAYELER İzmir'den bazıları

YAZAN :
Emine Işınsoy
OKÇU

İbrahim Padişah

İR muhteşem padişahı. Asildi, yakışıklıydı. Ömrü boyu, rahat'ı, güzel'i, kolay'ı tanımış, bilmiş, yaşamıştı!

Sarayı, şehrin en yüksek tepesine kurmuştu. Neler, neler anlatmazlardı bu saray için. Gerçek olan şu ki, bir masaldan doğmuş, ancak bir masalda yaşayacak güzellikte idi bu saray!

Yerler Türk halıları, duvarlar samur kürklerle kaplı. Fîl dişi oymalı kapılarının tokmakları altındandı.

Billür vazolar, günün her ışığında ayrı bir renk saçar, çini saksılarda, her mevsim, nazenin, nadide çiçekler açar, gümüş kafeslerde mavi kuşlar şakırdı.

Uşaklar, hizmetçiler birer gölge gibi sessiz ve yumuşak gezinirler. Dünyanın dört bucağından seçilip getirilmiş cariyeler padişaha hizmet için yarışa girerlerdi.

Bazen misafirler davet edilir, bu cariyeler, billür bardaklar içinde bilinmedik şerbetler sunarlar, incecik rakkaseler tüllere sarınmış vücutlarını, müziğin ahengi ile konuştururlardı. Günler, aylar boyu şarkı; kahkaha sesleri taşar saraydan; ve bazen de sükün, elle tutulurcasına derin ve gamlı sarardı çevreyi.

Bu sarayın yakışıklı padişahı başka ne isteyebilirdi ki?

Hazine dairesi kovalarla altın ve mücevher dolu, bir parmak işaretini ile emrine koşacak yüzlerce hizmetkâr... Bütün kapılar açık ona!

Yine de bu tedirginlik ne? Avuçları yanıyor, şakakları terliyor. Hiç bir şeye sevinemiyor. Bir eksiklik var tende ve canda. Bu eksiklik ne?

İçinde, ta içinde duyduğu açlığın ismi ne?

Altın, kadın, çiçek, müzik, ışık, hepsinde parça parça bulunduğu, hiç birinde bulamadığı ne?

— İbrahim, hey İbrahim... Uyan artık İbrahim.

Geceler boyu duyar bu sesi, yüreği çarpar deli deli. Oradan oraya koşar.

— Kim o, kimdir bana seslenen?

Sükün, derin ve gamlı. Bir an parlayan ışık sönmüş! Artık uyku girer mi göze?

Sonra bir gün, güpegündüz taht odasında otururken, o sesi tekrar duyar.

— İbrahim, hey İbrahim, uyan artık İbrahim.

— Uyumuyorum ben, görmüyor musun? Fakat sen kimsin, nesin, ses ver!

— Bir gaflet uykusundasın İbrahim, uyan ve hak yolunu seç.

— Hak yolunda olmadığımı kim söyler?!

— Git İbrahim git... Kendini bul. Git hak yolunu bul ve anla. Git İbrahim.

Günler geçer, padişah sararıp solar, ne diyeceğini, ne yapacağını bilemez. Müzikte, ışıktaki, çiçekte, güzelde parça parça bulup, hiç birinde bulamadığı çağırılmaktadır onu.

Ve bir gün İbrahim padişah, sırtta yok, ayakta yok, azık torbası yok; yola vurur kendini. Arkasında koca saray, altınlar, hizmetkârlar... İbrahim padişah gider. Çöl sarı, ormanlar serin... Dağlar, aşılması güç; nehirler, geçilmesi zor. İbrahim padişah gider...

Aradan yıllar geçer. Şimdi o sarayın başka bir padişahı vardır. Eskinin güzel cariyesi olmuş, yerlerine yenileri gelmiş. Uşakların kimi gitmiş. Bir rüzgâr emiş velhasıl, iyilik ve günahları ile.

Bir gün sarayın eski hizmetkârlarından biri, at üstünde ve şarkı mırıldanarak, komşu ülkelere haber iletmeye gidiyordu. Yolu bir ormana düştü; birden ta uzakta, ırmağın kenarında, aman Yarabbi, gözlerine inanmadı hizmetkâr; hırkasını diken bir ihtiyar! Bu, onun efendisi!

Attan indi, heyecanla koştu, eline vardı :

— Padişahım, efendim, beni tanıdınız mı?

— Tanıdım oğul, nasılsın, ne yaparsın?

— Ben iyiyim padişahım, saraydayım yine, fakat siz! Ah gözlerim kör olsaydı, görmeseydim bu hâli. . . Nasıl, neden terkettiniz sarayı, onca hizmetkârı, neden teptiniz kısmetinizi, padişahım, efendim! Size reva mı bu hâl?

— Hâlimde ne var oğul?

— Onca insana hükmederdin, efendim, ne istediniz de olmadı, hazineniz.. cariyeleriniz.

İbrahim padişah gülmüsedü, sırtını okşadı eski hizmetkârının. Adam, üzüntüyle titredi.

— Eyyvah, iğneniz düştü suya. Başka bir iğneniz de yoktur belki, ne yapsam?

— Dur üzülme evlâdım, dur, balıklar getirir iğnemi.

Sonra İbrahim Padişah, suya eğilip, balıklardan istedi iğnesini ve kül rengi bir balık sudan çıkarıp başını, uzattı iğneyi.

Gayri ne diyebilirdi hizmetkâr, utançtan al bastı yüzünü, göz yaşları yanaklarını yıkadı.

— Af et beni, efendim, padişahım..

Dedi. Bindi atına, uzaklaştı.

Çoban

ÇOBAN genç, çoban cahildi ama ne çıkar dağları iyi bilirdi. Hangi dağda ne çiçek biter onu da bilirdi. Severdi dağları, çiçekleri, bulutları ve severdi kavahını. Her saat türlü nağmeler dökülürdü kavalından. Çobanın yaşama sevincini dile getirirdi bu kaval. Bazen gamını, kederini ve en önemlisi içinin ateşini anlatırdı uçan kuşlara.

Gün geçtikçe büyüyen derin bir ateşti bu. Kavru-lurdu çobanın yüreği, dili ve beyni.

Serin pınarlar keşfetti dağda; sularını içti kana kana. Ateş, daha bir alevlendi. Yağmur bekledi; gün, gece demedi, altında oturdu yağmurun. Ateş, daha bir alevlendi.

Şaşıra kaldı çoban, ne etsindi kuzum? Bu içindeki ateşe bir isim vermektan de acizdi. Başını taşlara vurdu. Göz yaşları ırmaklar gibi çağladı. Ekmek yemedi, su içmedi günlerce. Sürü kendisine ait olsaydı, belki onu da unutacaktı. Fakat başkalarının hakkı vardı üstünde. Bir tek sürüyü, silkip atamadı.

Güneşin doğuşunu, ayın batışını seyretti. Minnacık yaprakları tetkik etti. Koyunların gözlerine daldı. Taşları, avuçlarında sıktı. Gördüğü her şey, bir ayrı âlem, âlem içinde âlem.

Düşüne durdu çoban. Bu dağların, bu denizin, koyunların, yağmurun, güneşin, çimenlerin bir sahibi olsa gerek. Kendisinin bir sahibi olsa gerek. Burada durakladı çoban. İçindeki ateş titredi. Baştan ayağa titredi çoban. Abasına sarıldı, karanlıklara büründü.

— Allahım, sensin hepsinin, hepimizin sahibi.

Kollarını boşluğu kucaklamak istercesine iki yanına açtı. İçindeki ateşe, serin serin rahmet yağıyordu. Çoban kendinden geçti.

Çoban cahildi, bilemezdi kelimeleri. Allahına sevgisini, şükürünü ne türlü anlatacağını bilemezdi. Ama ne çıkar, bildik birkaç kelimesi vardı ya.

— Sevgili Allahım, sen birsin, teksin. Hepimizin sahibisin. Sen çok büyüksün. İstersen her şeyi yaparsın. Koyunlarımı, koyun sahiplerini, dağları, denizleri, beni koru. Koyunlarımın bütün sütleri senin olsun. En iyi kaymakları senin için yapayım. Koyunlarımın yünü de senin olsun.

Çobanın ateşi bir yön bulmuştu gayri, ne pınarlar, ne yağmur, ne deniz. Hepsi yüreğindeydi çobanın.

Ne var ki, bir ihtiyar geldi dağa bir gün. Çobanı, hayretle gözledi. Beyaz sakalını sıvazladı, sonra seslendi:

— Oğul, hey oğul, sen ne edersin, ne konuşursun öyle? Günaha girersin. Allah senin kaymağını, yoğurdunu ne yapsın. Ne biçim bir duadır bu?

Çoban sarsıldı, sonra boyun büktü:

— Ben cahilim, efendi, bilmem başka türlü dua etmeyi, aşkımı başka çeşit anlatmayı beceremem.

— İyi bir gence benzersin. İster misin kalayım burada birkaç gün, dualar öğreteyim sana.

Çoban sevinçle sarıldı ihtiyarın ellerine:

— Kal efendi, kal. Öğret bana, kölen olayım, ömrüm boyu.

İhtiyar birkaç gün eşlik etti çobana. En güzel duaları öğretti ona.

Bir sabah, gün doğarken vedalaştılar. İhtiyar dağdan inip, denize ulaştı. Bir kayığa binip, açıldı... Birden bir sesle irkildi:

— Efendiii... Efendiii...

Dönüp baktı arkasına ihtiyar; bir de ne görsün, çoban denizin üstünden koşup gelir arkasından.

— Efendi o son dua var ya, unuttum, bir daha söyleyiver.

O zaman ihtiyar titredi, «Allahım, dedi, sana sevgili olanı bir sen bilirsün, biz değil.»

Göz yaşlarını tutamadı, seslendi çobana:

— Garip çoban var git, bildiğin gibi et duanı. Senin aşkının yanında, bana söz söylemek düşmez.

Çoban, boynunu büktü yine, denizin üstünden yürüyüp, vardı dağın kıyısına.